

סיון בסקין שני שירים על השטן

שיר ערש על השטן

נומה, נומה, בן יקר, אל תפחד.
מי ספר לך ספור על שטן?
הוא יושב במאסר מיוחד,
הוא בטוח לא יגיע לכאן.

יהודי אינו זקוק למשוב
מפרעה, מהשטן, מהמן.
השטן נכלא בספר איוב,
זה היה בארץ עיון ומזמן.

היהודים נתנו לו ספר אחד,
וגם שם הוא, במחילה, רק הפסיד.
נומה, נומה, בן יקר, אל תפחד,
זה ספור מאוד ישן ומפחיד.

יהודי לא מתרגש מזנב,
בקרניים הוא אמון לא נותן.
יהודי רואה בתוך אישוניו
את הרע שאינו מתמתן,

את היפי שאינו מתמעט,
כי אדם נוצר עם חפש בקירה.
השטן הזה בכלל לא קולט,
שלא הוא בוחר בין טוב לבין רע.

וְלֹא הוּא עֶצֶר אֶת יַד אַבְרָהָם,
וְלֹא הוּא עֶצֶר אֶת שְׁמֵשׁ הַיּוֹם,
וְלֹא הוּא אֲשֶׁם בְּקִרְעַת בָּעָם,
וְלֹא הוּא הַמְצִיא קְרִיאֹת "שְׁמַע" וְ"אֹם",

וְלֹא הוּא הוֹכִיל אֶת יַד הַכְּנֶרֶת,
וְלֹא הוּא הוֹלִיךְ אֶת יַד הַיּוֹרֵה.
נוֹמָה, נוֹמָה, אֵל תִּפְחָד, בֶּן יֶקֶר,
כָּל הַנְּשֻׁמוֹת שָׁבוֹת לְבוֹרָא.

הַשְּׁטָן שָׁלַח אוֹסֵף פְּרוּרִים,
מְחַפְּשֵׁי זָהָב בְּכַד שֶׁל פָּחֵם.
לְאִיּוֹב הוּא לֹא יָדַע לְהַחְרִים
עֲשִׂירִית שֶׁל נְשֻׁמָה, הַחֲכָם.

וְסֹגֵר בְּתוֹךְ הַסֶּפֶר, רוֹכֵן
עַד הַיּוֹם הוּא עַל מַפְתֵּי אֶרֶץ עוֹץ,
מְחַפֵּשׂ אֶת טְעוֹתוֹ וְרוֹטֵן:
"נִפְגַּשׁ לְסַבֵּב שְׂתִים בַּחוּץ!"

אֲבָל אִישׁ אֵינוֹ מְשִׁמֵּעַ תְּגוּבָה.
נֹו, נִכּוֹן שְׁזוּהֵי דְמוֹת עֲלוּבָה?

תל אביב, 1 במרס 2006

שיר חסר אחריות על השטן

"אני הולך בכביש
ומעשן חשיש..."
שיר עם ישראלי

חֲתוּל שָׁחַר הֶלֶךְ בְּכִבִּישׁ-
אֶגְרָה שָׁחַר וּקְצֵת צָלַע.
סְטוּדֵנְט שָׁחַר עֵשֶׂן חֲשִׁישׁ
בְּמַעוֹנוֹת הַמְּכַלְלָה.

גָּנָן שָׁחַר הַשְּׂקָה שׁוֹשֵׁן
שָׁחַר בְּגֵן הַשׁוֹשְׁנִים.
נָשָׂא נְאוּם נְשִׂיא לָבֵן.
זָהָב שָׁחַר בְּעַנְנִים

נִסְפָּג — מִשָּׂאֵב סוֹפֵי שְׂרוּף.

וְהַשְּׂטָן נִזְכָּר בַּיּוֹם
שָׁבוּ בְקֶשׁ לְבַחַן חֲרוּף
נִפְשׁוּ שֶׁל אִישׁ... "מָה שָּׂמוּ? גִּיּוֹם?

וַיּוֹן? צִיּוֹן? אֵה כֵּן: אִיּוֹב.
אֲנִי הֵייתִי אֹז תָּמִים,
חֲשַׁבְתִּי: סֶבֶל וּמִכְאוּב
הֵם הַטּוֹבִים בַּפְתוּיִים.

וְאֹז נִפְלוּ גְמָלִים, בָּנִים,
יָבִשׁוּ שְׁפָתַיִם וְשָׂדוֹת,
וְהוּא הוֹרְדָה לְאֱלוֹהִים.
(חֲשַׁבְתִּי אֹז: כְּמוֹ אִידִיוֹט.)

עֲכָשׁוּ אֲנִי מִבֵּין: כְּמוֹ צֶלֶל
שֶׁלֹּא נוֹטֵשׁ אֶת מְטִילוֹ.
כִּי הוּא יָדַע מָה הוּא קִבֵּל:
בְּרִיאָה שֶׁלֹּא אוֹמְרִים לָהּ לֹא.

לְכֵן לֹא יַעֲזֹר לְגֹול,
לְטֹל, לְקַחַת, לְמוֹטֵט.
יִכְלְתִי לְרָכְשׁוֹ בְּזוּל,
אֲבָל הִיא עָלֵי לְתַת

לֹא רַק נָשִׁים, סוֹסִים, זֶהָב:
תְּשׁוּקָה לְיָדַע? — לְגִלּוֹת
לְמִשְׁתַּוְּקֵק אֶת סוֹדוֹתָיו
שֶׁל הַיְקוּם. תְּשׁוּקַת הַלּוֹת,

קִרְשָׁה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים,
גְּלִימָה צַחֲרָה? — לְבָנוֹת מְנַזֵּר,
לְשִׁלַּח נֶס, חֲזוֹן! רוֹבִים
וְחִילִים וּמְלָךְ זֶר —

לְמִשְׁתַּוְּקֵק לְנִצְחוֹן.
לְשִׁלַּח אֶת דּוֹלוֹרְס הִיוּ —
לְהוֹמְבֵרֵט, וְאֵת יָם תִּיכּוֹן —
לְאוֹדִיסֵאוֹס, וְאֵת צ'יז

מִנְהֵטֵן בְּנֵק — לְתַת בֵּיד
לְגַעֲשַׁעֲפֵטְמֵאֲכֵעֵר הַמְצִלַּח.
זְקָנָה, גְּרוֹז, מַחֲשֵׁב נֵיד,
כְּשֶׁרוֹן צִיּוֹר, אוֹרוֹת הַכֶּרֶךְ.

(לְמַרְגְּרִיטָה — אֶת אֱהוֹב
לְבָה, צְנוּעַ וְרַהוּט.)
אָבֵל אֶת הַכֶּנֶר הַהוּא
מִיַּחְסִים לִי בְטַעוֹת..."

כֶּן הַשָּׁטָן, בְּכֶבֶד רֵאשׁ,
הִרְהַר. אֶקְדַּח שָׁחַר יָרֵה,
וְשָׁק שָׁחַר מֵהָר לִפְגֵּשׁ
אֶת הַיִּשְׁרָת הַשְּׁחָרָה

שֶׁל הַנְּהָר. כְּבִשָּׁה שְׁחָרָה
בְּרַחָה לְבָד מִיַּעֲקֹב.
(אֲנִי יוֹצֵרֶת אֲוִירָה.)
עַל חַר שְׁחַר הַרְצָה מִשְׁקוֹב,

הוּא אֶסְטְרוֹנוֹם רוֹסִי מְכָר,
שֶׁלוֹ סְטוּדֵנְט שָׁחַר הַגִּישׁ
אֶת עֲבוֹרֶת הַסְּמִינָר —
וְאִזּוֹ סוֹפֶסוֹף עֵשׂוֹן חֲשִׁישׁ.

תל אביב, 5 באוקטובר 2005